

"One trillion dollars can buy a heart and soul. One trillion dollars buying nations of the world. One trillion dollars could make the fat lady sing. One trillion dollars, what a bullshit useless thing."

„Vsi smo v“

Slika: Money - Peter

*Prerežimo družbo na pol (brez moraliziranja),
da se prah izpraši iz hlač
in ostane le zlata sredina
(gnoj je zlato in zlato je gnoj).*

Živimo v svetu diktature reklamnih idealov popravljenih s Photoshopom, da bomo oblake in gube kmalu hodili gledat le še v živalske vrtove ali celo muzeje. Vsak dan nam dilajo milijavžent novih reči, ki jim moramo nujno imeti in **naš edini cilj je materializiranje želje**, ki jo zbuja v nas. Na videz

svobodni v svoji izbiri, na videz svobodni, ujeti v past besede „imam“. Lahko se slepimo, da je bilo v socializmu drugače in zvalimo vso krivdo na zloglasni kapitalizem v katerega smo zašli z angeli v kratkih krilcih in s poskakajočimi joški za zabavo. Lahko pa se spomnimo kitajskega pregovora, ki pravi, da za pijanost ni krivo vino, temveč človek, ki ga pije. Človek, ki ga prav po človeško (človeško, mnogo preveč človeško) izrablja v svojo (navidezno) korist. Človečnost ni niti približno enaka človekoljubju in človekoljubje je vse prevečkrat zazrto le v enega človeka: samo vase. Dobrota je postala najboljši marketing, tako rekoč tržna niša, ki služenju denarcev odvzame vsak pridih nemoralnosti. Dobrota je in, s čimer načeloma ne bi smelo biti nič narobe, problem je le v tem, da imamo zaradi prenasičenosti z njo vse prevečkrat občutek, da je vse v redu. Da svet na katerem živimo nima nobenih problemov, saj imamo kupe misic, ki svetu nosijo mir, da belih golobov niti ne omenjamo. Zdi se nam, da je dovolj, da tu pa tam nesemo stare puloverje ubožnim ali plačamo položnico za lačne otroke nekje v Afriki in celemu svetu bo naenkrat posijalo sonce. V resnici pa si le pomirimo svojo vest, medtem ko problemi ostajajo. Sociala je namreč vedno povezana s problematikami in tega se moramo zavedati predvsem takrat, kadar sami teh problemov nimamo in ne šele, ko mi postanemo problem.

Turbokapitalistična družba, katere pripadniki smo, se ne trudi preveč za posameznike, ki se v njej ne znajdejo najbolje, temveč se drži načela, da mora zase vsak poskrbeti sam. Če se je nekoč sanjalo o bratstvu in enotnosti po premoženju, se danes enakost kaže v tem, da ima načeloma vsak enake pravice: demokracija pač.

Ne gre več za enotnost, da bi imeli skupno, da bi delali za družbeno, temveč za enakopravnost: vsakdo ima možnost zase poskrbeti sam. Če tega ni zmožen, je odvisen od dobre volje posameznikov v družbi. Edina prava rešitev je namreč, da sedeči na zeleni veji skušajo pomagati tistim na tleh, tistim, ki svojih problemov ne zmorejo reševati sami. Ateistična družba si je na piedestal postavila individualizem, skrb samo zase in za lastno rit, da lahko serje, kakor se ji zljubi in kamor se ji zljubi. Življenje si osmišljujemo z instant užitki, vsak skrbi samo za lastno lagodno življenje iz filmov in iz reklam in čut za skupnost se je izgubil nekje med množicami posameznikov, med množicami individualistov. Tako se svet vrti v začaranemu krogu iz katerega nihče, ne da ne more, temveč noče izstopiti, ker mu je v njem preveč udobno. Izven tega kroga so ljudje ujeti v drug začarani krog in tako se ti

Ne gre več za enotnost, da bi imeli skupno, da bi delali za družbeno, temveč za enakopravnost: vsakdo ima možnost zase poskrbeti sam. Če tega ni zmožen, je odvisen od dobre volje posameznikov v družbi.

dve kolesi vrtita vsaka zase, namesto da bi se kdaj pa kdaj prepletli med seboj. Je res tako težko komu podati roko? Udobno živeči ljudje v ogrevanih stanovanjih se počutijo nelagodno ob pogledu na klošarja, ki ves premražen proti njim izteguje roko. S hitrimi koraki odhitijo mimo, se umikajo njegovemu pogledu, nočejo videti problemov, ki jih družba vsekakor ima. Ljudje se prebiramo kot jabolka in samo tisti rdeči in popolno zaobljeni so nam všeč, za vse ostale nam ni mar, vse ostale podtikamo čisto na dno gajbice, pa čeprav smo vsi iz istega drevesa, vsi sadovi iste družbe. „Vsi smo v,“ pravi Drago Jančar v Velikem briljantnem valčku in prav zato bi bilo prav, da se zavedamo problemov, ki jih kot družba imamo in jih po svojih najboljših močeh skušamo reševati, takoj zdaj, takoj tu. In ne, ne bodimo naivno hipuzelsko optimistični: ne bo nam uspelo spremeniti sveta, saj nismo Supermani. Še MacGyver bi pogrnil na tem testu, kaj šele mi, navadni smrtniki, zasalotejpani v svet med domačim televizorjem in jutranjim vstajanjem z levo nogo. Spremenimo lahko le naš odnos do sveta, se znebimo ogabne apatičnosti in mogoče jutri, enkrat za spremembo, vstanemo z desno nogo.

Ana Bogataj